„U zoudt wel eens een gaatje kunnen boren in een geheel onschuldigen bewoner van het Hemelsche Rijk. Maar ze zullen U niet lastig vallen. Wong Li Fu volvoert zijn eigen plannen, en op 't oogenblik wenscht hij zich geluk met 't bezit van een waardevolle gijzelaar. Maar, vooruit! Hebt U niet iets warms om aan te doen, Juffrouw Forbes? We zullen heel wat wind opvangen."

Zij holde naar haar moeders slaapkamer en kwam er uit met een bontmantel èn een auto-sluier, kleedingstukken, die zij wel gedacht had dat haar moeder niet zou aantrekken op het korte ritje naar Beachy Head. De hoteleigenaar leende den heeren jassen, en zij gingen op weg, niet zonder de hartelijke wenschen van verscheidene menschen in de hall, wier vrees voor mevrouw Forbes, Theydon verjaagd had toen hij den auto was gaan bestellen.

Winter gaf een nieuwe richting aan hun gedachten toen Theydon hem vroeg wat voor middelen de autoriteiten zouden aanwenden om het land van die afschuwelijke bende te bevrijden, die haar wraaknemingen volvoerde met een treurig beetje respect voor de wetten van Groot Brittanje.

„Als we Mijnheer en Mevrouw Forbes en deze jonge dame maar eenmaal veilig en wel in hun huis in 't Fortescue Square ondergebracht hebben, en ze beschermd worden, niet door hun eigen bedienden maar door de Londensche politie, zullen we ons wijden aan de uitroeiing van de heele bende," kondigde hij aan. „Ik heb idee, dat als wij den belhamel te pakken hebben, de rest gemakkelijk zal gaan. 't Kan zijn, dat Furneaux' gevangene, Len Shi, door een Chineeschen tolk tot spreken gebracht kan worden. Dan is er ook nog 't vooruitzicht om een goede vangst in het huis in Croydon te doen. Het belangrijkste van alles is nog, dat Furneaux zoo lang van Scotland Yard wegblijft. Hij is druk bezig; anders zou hij zich al uren geleden daar vertoond hebben, al was 't alleen maar om te weten te komen, waar ik uithing. Dat heeft iets te beteekenen. Furneaux verspilt nooit zijn tijd. Gewoonlijk gaan we samen op jacht. Vandaag zijn we toevallig gescheiden, en misschien is dat maar goed ook. 't Is allemaal Uw schuld, Mijnheer Theydon."

„Mijn schuld?" was de verbaasde uitroep.

„Ja. We hebben veel moeite moeten doen om U aan 't spreken te krijgen. Verbeeldt U, dat de politie gedwongen is geweest een telefoongesprek van een geacht en bekend schrijver af te luisteren vóór hij er toe gebracht kon worden om te bekennen wat hij van den moord in No. 17 afwist!"

Zóó was Furneaux dus achter 't geheim gekomen en had hij Theydon dien ochtend versteld doen staan!

Door deze kwestie op 't tapijt te brengen, kwam de Hoofdinspecteur op gevaarlijk terrein, maar hoewel hij dat wist was hij nu vast besloten, dat er nu aan alle geheimzinnigheden een eind moest komen. Evelyn Forbes was geen onnoozele bakvisch, voor wie 't kwade van 't leven verborgen gehouden moest worden. Een flinke, intelligente vrouw, die reeds het gevaar geloopen had het lot van Mevrouw Lester te deelen, moest ten volle op de hoogte gebracht worden van alle moeilijkheden, waarmee de politie nog te kampen zou hebben. De Britsche wet en de Chineesche anarchie zouden spoedig in een strijd op leven en dood tegenover elkaar komen staan, en het was bespottelijk om te denken dat, hoe terughoudend haar familie ook was, dit scherpzinnige meisje niet zelf zou uitvinden hoe de vork precies in den steel zat en wat de schakel was die het lot van haar familie verbond aan dat der vermoorde vrouw.

Theydon deed alsof hij het antwoord van den detective nauwelijks hoorde, maar Evelyn kwam weer op het onderwerp terug toen zij in den trein naar Londen zaten, nadat Winter hen aan het station in Tunbridge Wells had laten uitstappen.

„Wat bedoelde de Hoofdinspecteur toch, toen hij zei dat U eerst geweigerd hadt hem te helpen?" vroeg zij. „Er zijn gapingen in de geschiedenis van deze zaak. Hoe bent U te weten gekomen dat mijn vader Mevrouw Lester kende? Waarom is 't net alsof U in 't begin met mijn vader samenspande tegen een onderzoek van de politie?"

Theydon merkte, dat hij er zich niet uitredden kon en begon toen maar bij het begin door het meisje het volledige, ware en onopgesmukte relaas van de gebeurtenissen van Maandagavond te doen. Een paar maal, toen hij even doelde op de oorzaak van zijn anders onverklaarbare handelingen — een oorzaak, die klaarblijkelijk niets anders was dan zijn belangstelling in het meisje zelf — bloosde zij een weinig en wendde haar oogen af. Maar zij luisterde stil toe en zweeg een oogenblik, nadat hij uitgesproken had. Toen mompelde zij slechts:

„Arme, lieve vader! Wat moet hij getobd hebben! En wat heeft hij 't goed voor mij verborgen."

Na nog een poos van stilte, voegde zij er aan toe:

„Wij zijn erg veel aan U verschuldigd, Mijnheer Theydon. Als deze ontzettende tijd voorbij is, en die ellendige kerels in de gevangenis gestopt zijn of 't land uitgejaagd, zal onze moeilijkheid wezen om U genoeg te bedanken voor wat U voor ons gedaan hebt."

Surgit amari aliquid! Er is geen onvermengd genot in dit leven. Theydon was tezamen met de vrouw, die hij liefhad, en toch mocht hij geen woord van liefde over zijn lippen laten komen. In de eerste plaats durfde hij niet de dochter van een millionnair het hof maken; en ten tweede, als dat mogelijk geweest was, zou hij te fatsoenlijk geweest zijn om te profiteeren van haar zenuwachtigen toestand en de diensten, die hij haar ongetwijfeld had bewezen, om uiting aan zijn liefde te geven.

Hij zuchtte dus, en keek uit 't raampje naar 't uitzicht, en stelde zich tevreden met te zeggen:

„Voor 't weinigje, dat ik gedaan heb, of beproefd heb te doen, ben ik al meer beloond dan ik in mijn wildste droomen heb kunnen hopen."

Dit was al meer dan hij had willen zeggen. Verlegen naar Evelyn kijkend om te zien of zij al of niet boos was over zijn woorden, was hij verbaasd te merken dat zij vuurrood geworden was, en nu op haar beurt naar het landschap keek. Toen herinnerde hij zich dat hij, in de opwinding van 't oogenblik, dat gevolgd was op 't bericht van haar moeders ontvoering door Wong Li Fu, haar gekust had. Had hij 't eigenlijk wel gedaan? Als hij 't niet gedaan had, waarom deed hij het dan nu niet? Maar dat was een onzinnige gedachte. En, o, ellendige twijfel: misschien was zij wel met een ander verloofd! Het was een opluchting, toen de trein in Sevenoaks even ophield. Toen hij weer voortging, zaten zij weer als gewone jonge menschen, en bespraken den aanval van de Jonge Mandjou's op de maatschappij, alsof de uitroeiing van politieke tegenstanders iets heel alledaagsch in het tegenwoordig Engeland was.

Eindelijk, na een reis, die hun in 't geheugen zou blijven, daar zelfs een prozaïsche trein den weg naar 't Wonderland kan voeren, kwamen ze aan London Bridge aan, en snorden in een taxi voort door straten met sombere warenhuizen, tot de lichten van Westminster zich weerspiegelden in den Theems, die als in een blauwen sluier gehuld was.

De taxi had nog niet opgehouden aan het huis in Fortescue Square of de deur werd wijd opengedaan en Tomlinson verscheen, geflankeerd door twee stoere knechts. Het gezicht van den huisknecht straalde van genoegen.

„Nu is alles weer in orde, Juffrouw, nu U weer thuis bent," zei hij blij. „Mevrouw is al meer dan een uur geleden thuisgekomen."

Maar Tomlinson vergiste zich. Hij wist niet wat voor beproevingen er al weer in 't verschiet waren of hij zou den reizigers de waarschuwing toegevoegd hebben:

„Roep niet te spoedig victorie!"

HOOFDSTUK XII.

Nog niet overwonnen.

Mevrouw Forbes, een slanke, elegante vrouw, zag eruit alsof zij haar dochters oudste zuster was. Hoewel zij geregeld in 't begin van het Londensche seizoen door de hooikoorts naar de zee gedreven werd, was zij verre van een *malade imaginaire*. Zij ging ook niet graag. Ieder jaar hoopte zij tegen beter weten in, dat de vervelende ziekte zich niet zou vertoonen, en toch was de maand Mei nauwelijks aangebroken, of zij moest of haar man en haar dochter meetroonen uit de hoofdstad, of alleen in 't een of ander hotel aan de Zuidkust gaan logeeren. Zij had eerst Brighton geprobeerd, vanwaar Mijnheer Forbes naar de City heen en weer kon reizen, maar spoedig had zij bemerkt dat de dagelijksche treinreis niet goed voor zijn gezondheid was. Daarna had zij erop gestaan zich op te offeren en Evelyn met haar vader in het huis in de stad te laten, van het midden van Mei af tot einde Juni, wanneer ze met hun drieën naar de Schotsche Hooglanden gingen. Zij had natuurlijk geen flauw idee van de verschrikkingen, waarmee haar familie bedreigd werd; een donderslag aan een helderen hemel zou haar minder verbaasd hebben dan de smaad, dien zij moest lijden, toen zij uit Eastbourne werd gelokt in den sierlijken auto dien Wong Li Fu tot zijn beschikking had. Theydon was bijna een half uur in 't huis bezig met zijn ondervindingen te vergelijken met die van Forbes en Handyside — deze laatste was, door zijn buitengewoon groot aandeel in de avonturen van dien dag in het volle vertrouwen van de anderen opgenomen — toen Evelyn haar moeder in de bibliotheek bracht.

„Hier is iemand, die absoluut weigert zich ter ruste te begeven — vóór zij U ontmoet heeft, Mijnheer Theydon," zei het meisje, stralend van vreugde en opluchting nu de schaduw des doods voorbijgegaan was, schijnbaar voor altijd, en haar geliefde ouders ongedeerd waren.

Mevrouw Forbes, een door en door aristocratische vrouw, begroette haar gast bijzonder hartelijk.

„Ik heb de laatste uren geleefd als een van de personen uit die afschuwelijke tooneelstukjes van de Grand Guignol in Parijs," zei zij, hem met haar openhartige bruine oogen, die veel op die van haar dochter leken, aankijkend, „maar ik heb temidden van al die verwarring één indruk gekregen, en die is, dat als Mijnheer Frank Theydon er niet geweest was, mijn dochter en ik ons nu in zoo'n afschuwelijken toestand zouden bevinden, als maar mogelijk is."

„Ik ben zoo gelukkig geweest een klein beetje van dienst te kunnen zijn, maar Mijnheer Handyside is de held van den dag," zei Theydon.

„Ik ben U beiden héél dankbaar, zoo dankbaar, dat ik er geen woorden voor kan vinden, maar Mijnheer Handyside wedijvert met U in bescheidenheid, Mijnheer Theydon, dat U de *Deus ex machina* bent geweest, hoewel hij de machine zelf te pakken gekregen heeft, en zestig mijl per uur gereden heeft, om mij uit de klauwen van den draak te redden.

„Apropos, waar is die motorrijder — hoe heet hij ook weer?"

„Jackson, Mevrouw," viel Handyside in. „Hij is weer terug naar Eastbourne gegaan — hij trok zich niets van de zaak aan. Ik heb 't met hem in orde gemaakt. De volgende week komt hij in Londen. Ik heb hem gehuurd voor een tocht langs de kust."

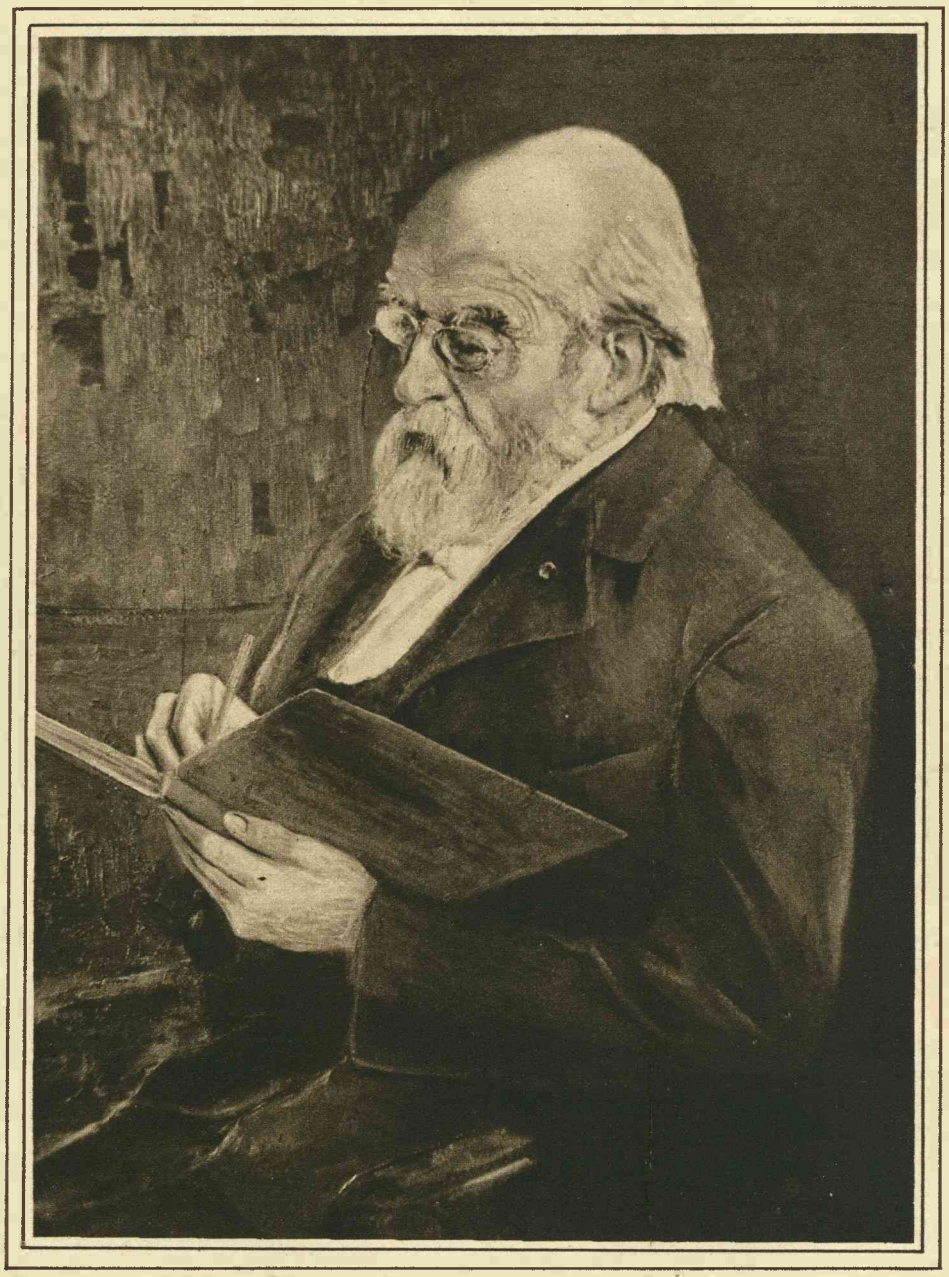
„In een zijspan-wagen?" lachte Evelyn.

„Neen, wij zullen een voertuig nemen, waarin we een beetje meer plaats hebben."

„Jim," zei mevrouw Forbes tot haar man, „vraag 't adres van Jackson. Hem kunnen wij tenminste een tastbaar bewijs van onzen dank geven. Neen, Evelyn, ik ga nog niet naar bed. Ik blijf nog wat zitten praten. Ik moet alles hooren. De heeren moeten astublieft maar groote, zware sigaren rooken. Als ik tabaksrook inadem, zal ik er niet aan denken om te niezen."

„Wat mij betreft, ik snak er na om te hooren wat er met U gebeurd is," zei Theydon.

Mevrouw Forbes was al even bereid om van haar beproevingen te vertellen. (Wordt Vervolgd).

Dr. P. J. H. CUYPERS.

Den 16en Mei a.s. hoopt de heer Dr. P. J. H. Cuypers te Roermond zijn 90sten verjaardag te vieren. Naar aanleiding van dit heuglijk feit, en omdat wij weten, dat den talrijken vrienden en vereerders van dezen grooten bouwmeester een goed-geslaagde beeltenis zeker welkom zal zijn, geven wij hierboven een reproductie van het voor eenige weken door Jan Kruysen te Heeze (N.-Br.) geschilderde portret, dat volgens de schriftelijke verklaring van den jubilaris-zelf, niet alleen wat uiterlijk betreft, uitstekend gelijkt, maar waarin ook karakter en ziel volkomen zijn uitgedrukt.